

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 757/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], a [REDACTED], zastúpených Záhoráková & Partners, s. r. o., za ktorú koná advokátka Mgr. Renáta Záhoráková, Krasovského 13, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED] (spolu ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave

(ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016, ktorou žiadajú vydať tento nález:

„1. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/511/2014 zo dňa 13. 6. 2016 bolo porušené základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 6 Co/511/2014 zo dňa 13. 6. 2016 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľom priznáva úhradu trov právneho zastúpenia vo výške určenej Ústavným súdom Slovenskej republiky.“

Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a k nej pripojených listín, sťažovatelia boli ako žalovaní účastníkmi konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 50 C 53/2008, v ktorom sa [REDAKOVANÉ] ako žalobca (ďalej len „žalobca“) žalobou z 18. septembra 2006 domáhal uloženia povinnosti sťažovateľom zaplatiť mu spoločne a nerozdielne 1 825 665,54 € s 12 % úrokom z omeškania ročne od 1. apríla 2004 do zaplatenia.

Žalobca sa zaplatenia tejto sumy domáhal z titulu poskytnutia pôžičky sťažovateľom, ktorí svoj dlh i opakovane písomne uznali. Ako vyplýva z uznania dlhu naposledy z 9. septembra 2003, sťažovatelia uznali dlh voči žalobcovi vo výške 55 000 000 Sk a zaviazali sa ho splatiť do 31. decembra 2003 (podpisy boli úradne osvedčené). Listiny o uznaní dlhu od roku 2001 majú tvoriť súhrn pôžičiek 55 000 000 Sk. Keď dlh presiahol 12 000 000 Sk, boli spisované postupne ďalšie uznania dlhu a tieto napokon narástli až do výšky 55 000 000 Sk.

Sťažovatelia žiadali žalobu zamietnuť. Tvrdili, že žalovaná suma im nebola poskytnutá, popierali i uznanie celkového dlhu vo výške 55 000 000 Sk s odôvodnením, že toto uznanie dlhu je neplatný právny úkon, pretože tento úkon nebol urobený vážne.

Okresný súd rozhodol (v poradí druhým) rozsudkom č. k. 50 C 53/2008-403 z 12. septembra 2012 tak, že sťažovateľov zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť

žalobcovi 1 825 665, 54 € s 12 % úrokom z omeškania ročne od 1. apríla 2004 do zaplatenia a nahradiť trovy konania 16 596,95 €, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Právne svoje rozhodnutie okresný súd odôvodnil poukazom na § 657, § 524 ods. 1 a 2, § 558 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.

Proti rozsudku okresného súdu č. k. 50 C 53/2008-403 z 12. septembra 2012 podali odvolanie sťažovatelia a žiadali odvolací súd, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

Krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny potvrdil a vo výroku o náhrade trov 16 596,95 € zrušil.

Rozsudok okresného súdu č. k. 50 C 53/2008-403 z 12. septembra 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 nadobudol právoplatnosť 14. júla 2016.

Sťažovatelia sťažnosť doručení ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 odôvodnili tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, jeho rozhodnutie je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Sťažovatelia v sťažnosti zopakovali svoju argumentáciu uplatnenú v odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 50 C 53/2008-403 z 12. septembra 2012. Osobitne zdôraznili, že krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia o uznaní dlhu, ktoré síce zakladajú domnienku existencie dlhu, avšak táto domnienka je vyvrátiteľná a z vykonaného dokazovania vyplýva, že bola vyvrátená. V konaní bolo preukázané, že jediný peňažný záväzok vo výške 55 000 000 Sk vznikol spoločnosti [REDACTED], nie však sťažovateľom. Krajský súd vyhodnotil výsledky dokazovania jednostranne v prospech žalobcu a založil ho na výpovediach svedkov, ktorí však nevideli odovzdávanie finančných prostriedkov alebo ak videli, tak nevedeli v akej

výške. Krajský súd nesprávne vyhodnotil námietku aktívnej legitímácie vznesenú sťažovateľmi: zmluva o postúpení pohľadávky medzi žalobcom ako postupcom a spoločnosťou [REDACTED], ako postupníkom z 24. januára 2008, podľa ktorej bola postupníkom i zaplatená odplata, zanikla splnením a nemohla byť platne zrušená následnou dohodou, ktorá trpela i nedostatkom formy. Navyše ani procesné predpisy nepoznajú „*znovuzískanie aktívnej legitímácie v konaní*“, k zmene účastníka konania môže dôjsť iba rozhodnutím súdu, pričom žiadne takéto rozhodnutie vydané nebolo. Pokiaľ mali všeobecné sudy preukázané, že majetkové pomery žalobcu mu dovoľovali poskytnúť pôžičku 55 000 000 Sk, v súdnom spise o tom nie je žiaden doklad. Žalobca síce predložil na pojednávaní cca päťdesiat strán nesúvislých textov o svojich majetkových pomeroch, sťažovatelia ich mali k dispozícii však iba desať minút. Sťažovatelia sú presvedčení, že majetkové pomery žalobcovi neumožňovali poskytnúť im 55 000 000 Sk; žalobca im poskytol len sumu 7 121 800 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom,

neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľov, k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 malo dôjsť preto, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, nesprávne vyhodnotil výsledky vykonaného dokazovania, jeho rozhodnutie je arbitrárne a nedostatočne odôvodnené, a to najmä pokiaľ ide o spôsob vysporiadania sa s argumentáciou sťažovateľov v odvolaní.

Krajský súd rozsudok č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 odôvodnil takto:

«Súd prvého stupňa sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal s námietkami odporcov v 1/ a 2/ rade, pokiaľ títo namietali, že uznanie dlhu 55.000.000,- Sk je neplatným právnym úkonom z dôvodu, že mali konať v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok a správne súd prvého stupňa vyhodnotil, že s poukazom na ust. § 39 Obč. zák. tento právny úkon nenapĺňa zákonnú podmienku neplatnosti právneho úkonu, nie je úkonom, ktorý by sa prial dobrým mravom. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje i na samotnú výpoveď odporcu v 1/ rade v priebehu prvostupňového konania, ktorý na súde prvého stupňa potvrdil, že finančné čiastky mu boli zapožičané a jednotlivé pôžičky odporca v 1/ rade nepopiera.

Súd prvého stupňa sa zároveň vysporiadal v dostatočnom rozsahu i so zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 07. 2007, ktorá bola uzatvorená medzi navrhovateľom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ], na základe ktorej navrhovateľ postúpil okrem iného i pohľadávku na odporcov v 1/ a 2/ rade a to tak, že súd prvého stupňa poukázal na dohodu

uzavretú medzi navrhovateľom a spoločnosťou [REDACTED] zo dňa 24. 01. 2008, ktorá sa nachádza na č. l. 314, v zmysle ktorej došlo k zrušeniu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 24. 01. 2007...

Nie je preto dôvodná odvolacia námietka odporcov v 1/ a 2/ rade, že navrhovateľ nebol aktívne legitimovaný už v čase podania návrhu, nakoľko odvolací súd má za to, že v čase podania návrhu, t.j. dňa 18. 09. 2006 bol navrhovateľ aktívne legitimovaný, nakoľko až v priebehu prvostupňového konania došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23. 07. 2007 medzi navrhovateľom a spoločnosťou [REDACTED], so sídlom [REDACTED].

K ďalšej odvolacej námietke odporcov, že zo spisového materiálu vyplýva, že dňa 09. 09. 2003 mal navrhovateľ uzavrieť so spoločnosťou [REDACTED] zmluvu o pôžičke, na základe ktorej mal spoločnosti [REDACTED] poskytnúť pôžičku vo výške 55.000.000,- Sk, i s touto námietkou odporcov sa súd prvého stupňa vysporiadal... Správne súd prvého stupňa uviedol, že sa jedná o právny úkon fyzických osôb a posúdil ho ako platný právny úkon v súlade s ust. §41 Obč. zák..

K námietke odporcov, že existenciou zmluvy o pôžičke sa súd správne nevysporiadal najmä z dôvodu, že odporcovia finančné prostriedky nikdy neprevzali od navrhovateľa (prevzali len pôžičku vo výške 7.121.800,- Sk), odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na vykonané dokazovanie pred súdom prvého stupňa, priložené odborné posudky troch nezávislých advokátskych kancelárií, ktoré predložil navrhovateľ...

K námietke odporcov zo dňa 08. 11. 2013, že navrhovateľ v inom konaní a to na Okresnom súde v Malackách, sp. zn. 10Cb/32/2012 (kde navrhovateľ má žalovať odporcov o určenie, že je spoločníkom v obchodnej spoločnosti [REDACTED]) mal vypovedať dňa 10. 07. 2013 tak, že uznanie dlhu zo dňa 04. 07. 2001 na sumu 12.200.000,- Sk mal označiť ako doklad o úhrade kúpnej ceny za kúpu spoločnosti [REDACTED], odvolací súd opätovne poukazuje na doposiaľ vykonané dokazovanie...

K námietke odporcov, že navrhovateľ nebol aktívne legitimovaný ani po tom, čo súdu predložil dohodu zo dňa 24. 01. 2008, keď mal za to, že uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky ako aj uhradením odplaty za postúpenie pohľadávky malo dôjsť k zániku záväzkov a teda zmluvy ako takej a preto nie je právne možné, aby takouto dohodou bola zrušená už zaniknutá zmluva (§ 559 ods. 1 a 2 Obč. zák. a ust. § 570 a nasl. Obč. zák.)

odvolací súd má za to, že táto odvolacia námietka odporcov v 1/ a 2/ rade neobstojí z nasledovných dôvodov:

Odporcovia v 1/ a 2/ rade v odvolaní poukazujú na ust. § 559 ods. 1 a 2 Obč. zák., v zmysle ktorého splnením dlh zanikne. Dlh musí byť splnený riadne a včas.

Podľa odvolacieho súdu zánik dlhu znamená, že jeden z účastníkov záväzkového vzťahu, t.j. dlžník splní povinnosť, ktorá mu vyplýva z obsahu záväzkového vzťahu. Inak povedané dlh zanikne v momente, keď veriteľ prevezme plnenie od dlžníka. V tomto momente nastáva splnenie dlhu. Z doposiaľ vykonaného dokazovania nevyplývalo a ani odporcovia v 1/ a 2/ rade neuviedli také dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že zo strany ktoréhokolvek z odporcov došlo k splneniu povinnosti vyplývajúcej z obsahu záväzkového vzťahu, či už navrhovateľovi alebo v čase, keď došlo k postúpeniu pohľadávky zo strany navrhovateľa na spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Podľa odvolacieho súdu dlhom sa rozumie povinnosť dlžníka poskytnúť veriteľovi toho istého záväzkového právneho vzťahu požadované a dlžníkom sľúbené plnenie. Splnenie dlhu (solutio) je spôsob realizácie povinnosti, ktorá dlžníkovi vyplýva zo záväzkového vzťahu. Splnenie je právny úkon, ktorým dlžník s úmyslom splniť dlh, poskytne veriteľovi to, čo je predmetom záväzku. Len v takom prípade, t. j. poskytnutím žalovaného plnenia dlžníkom dochádza k zániku konkrétnej povinnosti, ktorá vyplýva zo záväzkového vzťahu. Splnenie dlhu má povahu jednostranného právneho úkonu. ... Podľa obsahu ide o tzv. nepomenovanú zmluvu podľa § 51 Obč. zák., na základe ktorej došlo k opätovnému vráteniu - opätovnému „postúpeniu pohľadávky“, vrátane jej odplaty bez toho, aby došlo k zániku záväzkov, nakoľko odporcovia v 1/ a 2/ rade neuhradili svoj dlh ani postupcovi ani postupníkovi. Neobstojí ani poukázanie odporov na ust. § 570 a nasl. Obč. zák.

Podľa § 570 ods. 1 Obč. zák. ak sa veriteľ dohodne s dlžníkom, že doterajší záväzok sa nahrádza novým záväzkom, doterajší záväzok zaniká a dlžník je povinný plniť nový záväzok.

... Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že bolo výlučne vecou dvoch strán a to navrhovateľa [REDAKOVANÉ] ako postupcu a ďalšej procesnej strany spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako postupníka, čo bude predmetom zmluvy o postúpení pohľadávok a následne takisto išlo len o právny vzťah medzi týmito dvoma subjektmi, pričom podľa odvolacieho súdu dlžník, v danom prípade odporcovia v 1/ a 2/

rade nie sú oprávnení namietat' relatívnu neplatnosť, či neúčinnosť zmluvy o postúpení pohľadávky ako právny úkon urobený medzi postupcom a postupníkom. Aj prípadná neplatnosť a neúčinnosť postúpenia pohľadávky by mala pre dlžníka len ten právny dôsledok, že by mal povinnosť plniť pôvodnému veriteľovi (§ 526 ods. 1 Obč. zák., príp. porovnaj rozhodnutie NS ČR z 27. 02. 2002, sp. zn. 29 Obo/329/2001). Následné oznámenie postupcu dlžníkovi je o tom, že došlo k postúpeniu, tzv. notifikácii, je skutočnosťou, na ktorú právo viaže vznik povinnosti dlžníka plniť postupníkovi. Ide v podstate o subjektívnu právnu skutočnosť, ktorá má charakter jednostranného právneho úkonu, pričom po takomto oznámení už dlžník (odporcovia) musí plniť postupníkovi, nie pôvodnému veriteľovi. Ak dôjde k zrušeniu zmluvy o postúpení pohľadávky ako to bolo v danom prípade na základe dohody zo dňa 24. 01. 2008, vznikne postupníkovi povinnosť „vydať“ pohľadávku postupcovi. Dôsledkom zrušenia zmluvy je vznik povinnosti každého z účastníkov vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. V prípade zrušenia zmluvy o postúpení pohľadávky tak prichádza do úvahy len „vydanie“ pohľadávky postupníkom postupcovi alebo ak to nie je možné, pretože pohľadávka už zanikla, poskytnutie peňažnej náhrady. V danom prípade pohľadávka navrhovateľa ako už bolo vyššie uvedené, nezanikla, preto správne súd prvého stupňa konštatoval, že navrhovateľ bol v čase vydania rozhodnutia sudu prvého stupňa aktívne legitimovaný.

Neobstojí ani ďalšia námietka odporcov, že pri uzavieraní dohody zo dňa 24. 01. 2008 nebola dodržaná forma zmluvy, na ktorej sa mali zmluvné strany dohodnúť pri uzavieraní zmluvy o postúpení pohľadávky, keď okrem toho, že táto zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá v písomnej forme, boli zároveň overené i podpisy jej účastníkov, odvolací súd má za to, že predmetná dohoda bola uzavretá písomne, podpisy účastníkov boli overené pred notárom, avšak táto podmienka, t.j. overenie podpisov jej účastníkov pred notárom nie je zákonnou podmienkou, aby takáto zmluva bola aj v súlade so zákonom. Preto námietka odporcov k neplatnosti dohody v zmysle § 40 ods. 1 Obč. zák. je nedôvodná.»

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovatelia v konaní nastolili.

Krajský súd v rozsudku vysvetlil, ako dospel k záveru o nevyhnutnosti potvrdiť rozsudok okresného súdu, pretože zistil jeho vecnú správnosť. Rovnako tak je z rozsudku krajského súdu zrejmé, ako sa vysporiadal s tými z argumentov sťažovateľov, ktoré mali pre rozhodnutie podstatný význam. Krajský súd sa postupne zaoberal námietkou nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu, spôsobom vyhodnotenia výsledkov vykonaného dokazovania okresným súdom, pokiaľ ide o preukázanie poskytnutia pôžičky sťažovateľom, ako aj obsahom a dôsledkami uznania dlhu sťažovateľmi. Krajský súd vysvetlil, ako dospel k záveru, že sťažovateľom bola pôžička poskytnutá, aký právny význam a dôsledky má uznanie dlhu, ako aj to, z akých dôvodov mal za preukázané, že sťažovatelia uznali dlh ako fyzické osoby. Krajský súd vo svojej argumentácii postupoval logicky a odôvodnenie jeho rozhodnutia spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

Druhým dôvodom porušenia sťažovateľmi označených základných práv rozsudkom krajského súdu malo byť nedostatočné zistenie skutkového stavu a nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ ide o následky uznania dlhu, postúpenia pohľadávky, zaplataenia odplaty za jej postúpenie a okolnosť, že hoci na zmluve o postúpení pohľadávky boli

podpisy overené, na dohode o jej zrušení úradné neosvedčenie ich pravosti nespôsobuje neplatnosť pre nedostatok formy.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach

a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

Krajský súd vo vzťahu k argumentácii sťažovateľov o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu dospel k záveru, že pokiaľ došlo k postúpeniu pohľadávky v priebehu konania, avšak počas konania zároveň i k zrušeniu takejto zmluvy o postúpení pohľadávky, nemá táto okolnosť vplyv na aktívnu legitímáciu žalobcu v čase rozhodovania. Pokiaľ sťažovatelia v tejto súvislosti tvrdia, že predpokladom pre takýto záver je skoršie pripustenie zámeny účastníkov konania, t. j. najprv vstupu postupníka do konania na miesto žalobcu a následne opätovného vstupu pôvodného žalobcu na miesto postupníka, tento názor neobstojí. Je vždy vecou žalobcu, či po tom, čo postúpi pohľadávku, ktorá je predmetom konania, na inú osobu, navrhne jej vstup do konania alebo nie. Pokiaľ tak neurobí a na žalobe zotrúva, vystavuje sa nebezpečenstvu zamietnutia žaloby pre nedostatok aktívnej legitímácie. Pokiaľ však pohľadávku nadobudne znova v situácii, keď je stále účastníkom konania, takéto postúpenie pohľadávky na jeho právnom postavení a existujúcej aktívnej legitímácii nič nemôže zmeniť. Vo veci sťažovateľov nadobudol žalobca svoju pohľadávku späť v dôsledku zrušenia zmluvy o postúpení pohľadávky. Dohoda o zrušení zmluvy bola uzatvorená v písomnej forme, čo pre naplnenie požiadavky na jej formu postačuje, úradne osvedčenie podpisov zmluvy nemení nič na tom, že zmluva je uzatvorená v písomnej forme (iná situácia by bola, ak by išlo o formu notárskej zápisnice). Rovnako tak sa ústavný súd stotožňuje so záverom krajského súdu, podľa ktorého zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky spôsobuje iba zánik záväzku na zaplatenie odplaty jeho splnením, nespôsobuje však zánik zmluvy o postúpení pohľadávky ako právneho úkonu a ním založeného právneho vzťahu, a tým nevyklučuje ani možnosť následného uzatvorenia

dohody o zrušení takejto naďalej existujúcej zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo vzťahu k aplikácii ustanovení o uznaní dlhu a jeho následkoch, sa ústavný súd rovnako stotožňuje so závermi krajského súdu. Inak povedané, pokiaľ došlo k platnému uznaniu dlhu sťažovateľmi, dôkazné bremeno tým prešlo na sťažovateľov, ktorí pre úspech v spore boli povinní preukázať, že dlh, hoc nimi uznaný, v čase uznania neexistoval, resp. sťažovatelia neboli dlžníkmi žalobcu, ale bol ním iný subjekt. Sťažovatelia však toto svoje dôkazné bremeno neunesli a krajský súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil.

Vychádzajúc z týchto úvah a zohľadniac dôvody rozhodnutia krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie krajského súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení, ktorý by poprel ich účel a zmysel.

Ústavný súd je preto toho názoru, že v prípade sťažovateľov nemožno považovať závery rozsudku krajského súdu za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné) a také, že by zároveň mali za následok porušenie sťažovateľmi označených základných práv alebo slobôd.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy podaná proti postupu a rozhodnutiu krajského súdu č. k. 6 Co 511/2014-446 z 13. júna 2016 je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

Z týchto dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2016